

πος, ἀκόρεστος, καὶ ἀνοικτίμων τοῦ Ῥωμαίου κραταιὸς ἀντερραστής. „Τὸ ὕστατον τοῦ ἀτυχοῦς μου ἔρωτος, τῆς συντριβείσης εὐτυχίας φίλημα, ἐπὶ τῶν ἐτι δροσερῶν χειλέων σου ἐγκαποδέτω“ λέγει, τὰ χεῖλη ἐπιψαύων τῆς νεκρᾶς. Τὴν ὀρφανὴν ζώην μου, οὐχὶ ὡς μέγα τι, ἀλλ' ὡς τὸ μόνον ὅπερ μοὶ ἀπέμεινε, πρὸ τοῦ φερέτρου σου ἐπίτρεψον νὰ θύσω. Θὰ σ' εὕρω ἄρα γε ὑπὸ τὴν γῆν; Οἰκτίρων θάνατε ἐλθέ, σ' ἐπικαλοῦμαι, καὶ σὲ εὐλογῶ. Ἐλπίς, ἡ μόνη ἤδη τοῦ ἀέλπιδος ἐμοῦ, ᾧ δηλητήριον ὀξὺ ἐλθέ, τὸν βίον μου περάτωσον καὶ τὰ δεινά. Εἰς τὰς χώρας τῶν ὀνείρων, ἔτοιμος νὰ διαπορθμευθῶ, τὸ τελευταῖον ἤδη στρέφωμαι πρὸς σέ, καὶ εἰς τὴν εἰκόνα σου, τὴν πολυαγάπητον καὶ λατρευτὴν, τὸν τελευταῖον τῆς καρδίας μου ἀφιερῶν παλμόν.“

*

Τὴν φιάλην τὴν θανάσιμον ἀνύψωσε. Τὴν κεφαλὴν του ἔκλινε πρὸς τῆς συζύγου του τὴν κεφαλὴν, καί, ἀπληστος θανάτου, ροφᾷ τὸ δηλητήριον.

*

Εἰς κτύπημα σφοδρὸν ἐνέδωκε τοῦ μνήματος ἡ πύλη. Ἐνῶ, παχύς, πρὸς τὸν μυχὸν τῆς κρύπτης, ἐχώρει ὁ Λαυρέντιος, τὴν ἀπαισίαν σύμπτωσιν φοβούμενος, καὶ ἐλπίζων πάντοτε ταχύτερον νὰ φθάσῃ τοῦ Ῥωμαίου, οὗ τὴν ἐκ Μαντούης ἄμεσον φυγὴν ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὁ καταφθάσας ἄγγε-

λος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου τοῦ ληθαργικοῦ ἡσυχῶς ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ τοὺς συγκεχυμένους ἀναζητοῦσα λογισμούς, ἡ Ἰουλιέττα τὸν Ῥωμαῖον ἔκραζε. Μὲ πελιδνὴν ὠχρότητα τὴν Ἰουλιέτταν πλησιάζει ὁ Λαυρέντιος. „Τὴν ἐντολήν σου ἐξετέλεσα“ τῷ λέγει. „Ἀπνευστεῖ ἐρρόφησα τὸ φάρμακον, ἀπέθανα, ἀνέζησα, ποῦ εἶναι ὁ Ῥωμαῖος;“ Ἐγγὺς αὐτῆς, ἀγωνιῶν εἰσέτι, κατέκειτο, θανάτου ῥόγγους βάλλων. Τὸν εἶδε αἰφνης, καὶ ἤκουσε τὰ χεῖλη του τὸ ἀγαπητόν της νὰ προφέρουν ὄνομα. Τοὺς τελευταίους σπαραγμούς του ἐθεώρησε. Τὴν μίαν χεῖρά του σπασμωδικῶς θωπεύουσαν τὴν κεφαλὴν της εἶδε, καὶ τὴν ἄλλην ἡμίκενον κρατοῦσαν φιαλίδιον. Πρὸς τί ἀνέζησε λοιπόν, καὶ διατί, ταχὺ τὸ λογικόν, εἰς τὴν βομβοῦσαν ἔτι καὶ ὑπόζοφον νὰ ἐπανέλθῃ κεφαλὴν; Ἀγγίλους εἶναι ἡ συμφορά! Τῆς Ἰουλιέττας ἡ ἀσπλαγχνος ἀντίληψις, ἐν τῇ φρικῶδει ἀληθείᾳ του παρέστησε τὸ τέλος Ἀπὸ τοῦ Ῥωμαίου τῆς νεκρᾶς χειρὸς τὸ φιαλίδιον ἀνῆρπασε. Τὰ ψυχρανθέντα χεῖλη του ἠσπάσθη, καί, „ἐμάντευσας“ προσέθηκε, „τὸ μέρος τὸ ἀνῆκον ἐπιφυλάξας δι' ἐμέ.“ Εὐχαριστῶ Ῥωμαῖε“

*

Εἰς τὰ χεῖλη τὴν φιάλην ἔφερε, ἀπνευστεῖ τὸ ἀπομείναν δηλητήριον κατέπιε Καὶ κλινὴ νυμφικὴ τὸ μῆμα δι' ἀμφοτέρους ἔγινε.

(Ἐξ Ἀθηνῶν.)

Σ Α Π Φ Ω.

(ΜΙΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(συνέχεια.)

Τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο τούτων προσώπων, τὸ ὁποῖον καὶ ὠμίλει μετ' ἰδιαζούσης τινὸς ζωηρότητος καὶ δριμύτητος, ἦν ἡ Σαπφώ, ἡ περίφημος λυρική ποιήτρια, ἡ ἀηδὼν τῆς Λέσβου, ἡ θυγάτηρ τοῦ Σκαμανδρονύμου, ἥτις πρὸ ἐνὸς ἀκριβοῦς ἔτους ἔχασε τὸν σύζυγόν της Ξεναρχον, ἀρχηγὸν τῶν εὐγενῶν, μετὰ βραχεῖαν, ἀλλ' εὐτυχιστάτην συμβίωσιν. Τὸ μικρὸν τῆς ἀνάστημα οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινε εὐδυτενὲς ἡ ἀκίνητον, ἡ διαρκὲς δ' αὕτη ἀνησυχία καὶ εὐστροφία ἐκορυφώτο εἰς τὰ ὄμματα τοῦ παρατηρητοῦ ὡς ἐκ τῶν ἀστρατηβόλων ἐκείνων καὶ μελανῶν ὀφθαλμῶν της. Θὰ ἦτο βέβαια τότε τριακονταετής, μολονότι δὲ ἡ ἡλικία αὕτη ἄφινε φανερά ἵχνη εἰς τὴν ὄψιν τῶν ἐν Λέσβῳ ζωηρότερον ἢ ἀλλὰχοῦ διαβιούχτων τότε ἀνθρώπων, ἐν τούτοις ἡ Σαπφὼ διέφυγε τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς, καὶ ἂν πράγματι ἤθελέ τις ἐκτιμήσῃ τὴν ἡλικίαν της κατὰ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ ὕφους, τὸ ὁποῖον συνήθως ἐμφαίνει τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ ἀνθρώπου κατάστασιν, ἤθελεν ἀποφανθῆναι, ὅτι ἦτο ἀκόμη νεαρὴ κόρη.

Ὁ νεανίας, πρὸς ὃν ἀπετείνετο μετὰ τοσαύτης ζωηρότητος, ἦν ὁ ἀδελφὸς της Χάραξος, ὅστις κρατῶν τὴν συνήθη τότε ὁδοπορικὴν ράβδον ἀπεχαιρέτιζε τὴν ἀδελφὴν του, διότι, ἐσκόπει, ν' ἀναχωρήσῃ αὐθημερὸν εἰς Αἴγυπτον διὰ πλοίου φέροντος λέσβιον οἶνον καὶ ἐκεῖ νὰ ἐκποιήσῃ με ἐπικερδεστέρους ὁροὺς τὰ ἐφετεινὰ εἰσοδήματα τῶν ἀμπελῶν των. Ὁ Χάραξος θὰ ἦτο ὀλίγα ἔτη πρεσβύτερος τῆς Σαπφῆς, ἦτο ὁμῶς πολὺ ὑψηλότερος αὐτῆς, εἶχε δὲ ζωηρὰ ἐπίσθη, ἀλλὰ κανονικώτερα τῶν τῆς ἀδελφῆς του χαρακτηριστικά, τοῦθ' ὅπερ καὶ τὸν εἶχε κάμει κινδυνώδεστατον ἤρωα ὡς πρὸς τὰς πεφημισμένας τότε ἐπὶ κάλλει Μιτυληναίας.

Αὐτὸ δὲ τοῦτο ἦν ἀκριβοῦς τὸ σημεῖον, περὶ ὃ ἐστρέφετο κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην στιγμὴν ἡ συνδιάλεξις τῶν αὐταδέλφων. — „Καὶ τώρα λοιπόν, Χάραξέ μου“, εἶπε μετὰ γλυκύτητος καὶ μειδιῶσα ἡ Σαπφώ, „πρέπει νὰ Σοι δώσω καὶ μίαν καλὴν συμβουλὴν διὰ τὸ ταξιδιόν Σου, τὴν ὁποῖαν ὁμῶς ποτὲ δὲν ἐφύλαξες ἐδῶ. Αἱ κόραι τῆς Αἰγύπτου εἶνε πολὺ κινδυνώδεις διὰ τοὺς ἀνδρας, καθὼς ἔχω ἀκούσει· διότι οὐχὶ μόνον εὐκόλως ἐρωτεύονται, ἀλλ' εἶνε καὶ πάρα πολὺ ἐμπαθεῖς καὶ ζηλότυποι, καὶ ὡς ἐκ τούτου συμβαίνουνσιν ἐκεῖ πολλάκις τὰ δεινότερα ἐρωτικὰ ἐπεισόδια. Διὰ τοῦτο, ἀδελφέ μου, πρόσεχε καὶ τελείωσε τὰς ἐργασίας Σου ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς πλησίον τῶν οἰκείων Σου, οἱ ὁποῖοι βαθέως θὰ λυπηθῶσι διὰ τὴν ἀπουσίαν Σου. Δὲν θὰ ἐλησμονήσῃς βέβαια τὰς συστατικὰς διὰ τὴν Ρόδον ἐπιστολάς.“

„Ὅχι βέβαια, ἀγαπητή μου ἀδελφή“, ἀπάντησεν ὁ Χάραξος ὀλίγον ἐρυθριάσας καὶ μὲ ταπεινωμένους ὀφθαλμούς. „Ἀλλ' ἀγνοῶ τῇ ἀληθείᾳ, διατί προὔναλιστα αὐτοὺς τοὺς φόβους Σου καὶ τὰς νουθεσίας Σου. Νομίζω ὅτι δὲν κατέστησα ἀκόμη μέχρι τοῦδε καμμίαν κόρην δυστυχῇ ἐδῶ εἰς τὴν Μιτυλήνην. Ἀλλὰ διὰ νὰ πεισθῇς, ὅτι καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην θὰ συμμορφωθῶ με τὴν ἐπιθυμίαν Σου, Σοι ὑπόσχομαι ὅτι θὰ τηρήσω τὰς συμβουλὰς Σου πιστῶς, ἂν καὶ δὲν εἶχον ἀνάγκην αὐτῶν. Ἀλλὰ πρέπει τώρα νὰ Σ' ἀφήσω, διότι θ' ἀποχαιρετίσω καὶ τὸν Λάριχον, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἔχῃ ἴσως ὁρεξίν νὰ με προπέμψῃ μέχρι τοῦ λιμένος εἰς αὐτὸν τὸν καύσωνα. Βλέπεις πῶς ἀνησυχεῖ διὰ τοῦτο καὶ ὁ δοῦλός μου.“

Μετὰ τοῦτο ἠσπάσθη ὁ Χάραξος τὴν ἀδελφὴν του ἐπὶ

ΕΠΑΥΛΙΣ ΤΣΙΡΙΟ ἐν ΣΑΝ ΡΕΜΟ.

τοῦ μετώπου καὶ προὐχώρησε πρὸς τὸν οἶκον μετ' ἐλαφρῶν βημάτων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δούλου, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀνέμεναν ἐρειδόμενος πρὸς ἓνα στῦλον καὶ κρατῶν ὁδοπορικὸν σάκκον.

Ἡ Σαπφὴ ἔλαβεν ἀπὸ ἄλλου στόλου τὴν κιθάραν τῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε κρεμασμένην ἐκεῖ κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν διαλέξεως καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν εὐρείαν ἐκείνην αἰθούσαν, ἣν συνήθως ἀπεκλύουν „Θάλαμον τῶν Μουσῶν“. Ἐκεῖθεν εἶχεν ἐξέλθει προηγουμένως διὰ τὰ ἀποχαιρετίσθαι τὸν ἀδελφὸν τῆς.

Ἄμα τῇ ἐμφανίσει τῆς ποιητρίας ἔπαυσαν αἱ νεαραὶ κόραι ἀσκούμεναι εἰς τὸ ἄσμα καὶ ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν, ἡ δὲ Σαπφὴ οὕτως ὠμίλησε μὲ τὴν ἡχηρὰν φωνήν τῆς πρὸς τὸν μικρὸν ἐκείνον τῶν παρθένων ὄμιλον:

„Λοιπὸν, φίλοι μου! ἡ ἄσκησις ἡμῶν ἐγγίζει πρὸς τὸ τέρμα· καὶ πιστεύω νὰ εὐχαριστηθῇτε διὰ τοῦτο, διότι ἀνυπόφορος εἶνε σήμερον ἡ θερμότης τῶν ἀκτίνων τοῦ Θεοῦ Ἡλίου. Ἄς ψάλλωμεν ὅμως ἐν ἀκολουθίᾳ τῶν ὀργάνων καὶ ἀπαξ ἔτι τὸν ὕμνον καὶ αὖριον ἐπαναλαμβάνομεν τὴν ἄσκησιν. Συλλογισθῆτε, ὅτι μόλις εἷς μὴν ἀπομένει ἔτι μέχρι τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῆς Ἀφροδίτης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν τὴν ἐντιμωτέραν θέσιν.

Καὶ προσηρμόσθησαν πρὸς κοινὸν ρυθμὸν τὰ ὄργανα καὶ ἤρχισεν ὁ χορὸς παίζων καὶ ψάλλον καὶ ἐκ τῶν ἐρατεινῶν χειλέων τῶν παρθένων ἀντήχησεν εἰς τὴν στοᾶν ὁ μεγαλοπρεπὴς Ὕμνος.

„Πρόσελθε, Ἀφροδίτη, γλυκεῖα τοῦ ἔρωτος Θεά, πρὸς ἡμᾶς καὶ ἄφες ἐπὶ στιγμὴν τὴν πεφιλημένην Σου κατοικίαν, ἣν ἡγειραν χάριν Σου οἱ ἄνθρωποι ἐν Πάφῳ ἢ ἐν Κυθῆροις. Ἡ ἄρ' ἄγε περιπλανᾶσαι τῶρα ἐν Πανόρμῳ καὶ ἐκεῖθεν βλέπεις τὴν πορφυρᾶν σικελικὴν θάλασσαν; Ἐλθὲ εἰς τὴν πόλιν, ἐνθα περισσύτερον ἢ εἰς οἶονδ' ἄποτε ἄλλο μέρος λατρεύεσαι, εἰς τὴν θεῖαν Μιτυλήνην, τὴν ὁποίαν ὁ Ποσειδῶν ἐν αἰσίᾳ ὥρα ἐδημιούργησεν! Σήμερον ἐορτάζομεν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀνέδυσ ἐκ τῆς θαλάσσης, Σὺ ἀφρογενής, ἐν ἀρρήτῳ καλλονῇ, τῆς ὁποίας οὐδεὶς θνητὸς ἔτυχε μέχρι τοῦδε οὐδὲ θὰ τύχη ποτέ! Κατάβηθι εἰς ἡμᾶς καὶ ρίψον ἔρωτα εἰς τὰς καρδίας μας, ἐξόρισον τὸ μῖσος καὶ παῦσον τὴν διχόνοιαν, ἥτις διχάζει ἀπὸ τόσου χρόνου τοὺς ἀστούς τῆς ἡμετέρας χώρας καὶ χωρίζει τὸν ἀδελφὸν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὸν υἱὸν ἀπὸ τῆς ἀγκάλῃς τοῦ πατρὸς! Δὸς ἡμῖν εἰρήνην, διὰ τὰ εὐκαιρήσωμεν πρὸς λατρείαν τῶν θεῶν καὶ τελείωσιν καλῶν ἔργων! Ὡ ἐλθέ, πολυεύσπλαγχνος τοῦ ἔρωτος Θεά, καὶ εἰσάκουσον τῆς ἱκεσίας ἡμῶν!“

(ἔπεται συνέχεια.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

ἽΟ χιονίς. — Ὁ ἀβυσσινὸς ἱεροσπουδαστὴς καὶ ἡ κρεωλὸς. — Ὁ ἀνακτορικὸς χορὸς. — Τὸ ἐπεισόδιον Κοκλὲν. — Θεωρία περὶ καλλιτεχνῶν καὶ ἀνθρώπων. — Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆς. — Ἡ σύστασις Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας. — Αἱ ἀντιρρήσεις τοῦ φίλου μου. — Αἱ πρὸς τὸ ἔθνος δωρεαί.

Αἱ κορυφαὶ τῆς Πάρνηθος, τοῦ Πεντελικοῦ καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ ὑψοῦνται χιονόσκεπες, ὁ δὲ καταιγίζων ἀνεμὸς, ὁ βοῦζων ὡς τρικυμώδης θάλασσα διὰ τῶν φυλλωμάτων των κυπαρίσσων καὶ τῶν πευκῶν, καὶ ἐκχέων οἰμωγὰς καὶ θρήνους ἐπὶ τῶν στεγῶν, ὡς ὁλολυγμοὺς ἀοράτων πνευμάτων, καταπέμπει ἐπὶ τὴν πόλιν ἡμῶν τὰς παγετώδεις ριπὰς τοῦ.

Ἡ χιών μᾶς ἔστησε πολιορκίαν καὶ τάχιον ἢ βράδιον θὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὰς ῥιγυλάς Ἀθῆνας μας. Ὁ χιονίς μᾶς φέρει ἐκ τῶν κορυφῶν τὸ μήνυμα ὅτι πανταχόθεν μᾶς περιέζωσεν ὁ ἐχθρὸς. ἤρχισαν ἤδη οἱ βήχες καὶ αἱ χιονίστραι, καὶ τὰ συνάχια, καὶ τὸ πορφύρωμα τῶν ῥίνων.

Εἰξεύρω ὅτι εἶνε μεγάλη τόλμη νὰ ὀμιλῶ περὶ Ἀθηναϊκοῦ ψυχῶς, τὸ ὅποιον εἶνε ἀπλὴ δρόσος πρὸ τοῦ φοβεροῦ ψυχῶς ἄλλων χωρῶν. Ἀλλὰ μήπως διότι ἄλλοι κρυόνουν περισσότερον ἔπειτα ἔτι ἡμεῖς δὲν κρυόνομεν ὅσον πρέπει; Ἐπειτα ἡμεῖς εἰμεθα πεπλασμένοι διὰ τὸν ἥλιον· ἡ παγωνία δὲν μαραίνει τὰ ἄνθη τοῦ βορρᾶ, ἀλλὰ τῆς μεσημβρίας τὸ κατακαίει· τοῦτο ἔπαθεν ὁ δυστυχὴς Ἀβυσσινός, ὁ σπουδάζων ἐν τῇ Ριζαρείῳ σχολῇ· ἦσαν Βορρᾶς δι' αὐτὸν αἱ Ἀθῆναι, καὶ τὸ τέκνον τῆς ἡλιοβλήτου χώρας κατέστη φθισικὸν καὶ ἀπῆλθε νὰ θερμάνῃ τὸ καταψυχθὲν αἷμα τοῦ εἰς τὴν πυριφλεγῆ πατρίδα τοῦ. Ὅπως ἡ κρεωλὸς ἐκείνη τοῦ Δωδὲ ἦτις ἐκ τῆς χώρας τῶν κολιβρίων κατώκησε παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Νισμένης.

„Πρωτὰν τινὰ ἀφυνίονθη ῥιγοῦσα ἡ μικρὰ κρεωλὸς. Ὁ ἥλιος ἐξηφανίσθη καὶ ἐκ τοῦ μαύρου οὐρανοῦ, ὅστις φαίνεται πλησιάζας πρὸς τὴν γῆν, πίπτουσι λευκαὶ καὶ σιγηλαὶ νιφάδες. Ἰδοὺ ὁ χειμὼν! Ὁ ἀνεμὸς συρίζει, αἱ θερμάστραι εἶνε πυρῶναι. Ἡ μικρὰ κρεωλὸς πτήσσοις παρὰ τὴν πυρὰν παρατηρεῖ τὰς φλόγας ἀναπολοῦσα τὸν ἥλιον διὰ τῆς φαντασίας τῆς. Ἐν τῇ μεγάλῃ φωτοβόλῳ ἐστὶ ἐπαναβλέπει τὴν πατρίδα τῆς . . . Καὶ ἐν ᾧ οὕτω ὄνειροπολεῖ αἱ ἡμέ-

ραι διαδέχονται ἀλλήλας βραχύτεροι . . . Ἐκάστην πρωτὰν εὐρίσκει ἐν κολίβριον νεκρὸν ἐν τῷ κλωβίῳ.

„Πρωτὰν τινὰ ἡ μικρὰ κρεωλὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐγερθῇ· ὡς ἐλαφρὸν ἀκάτιον περιζωσθὲν ὑπὸ τῶν πάγων τοῦ Βορρᾶ, τὸ ψυχὸς περισφίγγει καὶ παραλύει αὐτήν· τὸ δωμάτιον εἶνε θλιβερόν. Ἡ πάχνη ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὕαλων πυκνὸν παραπέτασμα. Ἡ πόλις φαίνεται νεκρά.

„Ἡ μικρὰ κρεωλὸς φθίνει. Τὴν καταθλίβει πρὸ πάντων ὅτι ἐκ τῆς κλίνης τῆς δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὴν πυρὰν. Νομίζει ὅτι ἀπώλεσε τὸ δεύτερον ἤδη τὴν πατρίδα τῆς. Ἐνίοτε ἐρωτᾷ. — Εἶνε φωτιά εἰς τὸ δωμάτιον; — Ναί, μικρά μου, εἶνε. Ἀκούεις πῶς σπινθηρίζουν οἱ δαυλοὶ, ἀκούεις πῶς ἐκρήγγυνται οἱ κῶνοι τῶν πευκῶν; — Ὡ, νὰ ἴδω, νὰ ἴδω! Ἀλλὰ ματαίως κλίνει, ἡ φλόξ εἶνε πολὺ μακρὰν αὐτῆς· δὲν δύναται νὰ τὴν ἴδῃ, καὶ τὴν καταλαμβάνει ἀπελπισία. Ἀλλ' ἐσπέραν τινὰ ἐν ᾧ ἦτο σύννους καὶ ὠχρά, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους ἔχουσα πρὸς τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἀόρατον φλόγα, ὁ φίλος τῆς πλησιάζει εἰς αὐτήν, λαμβάνει ἐν τῶν ἐπὶ τῆς κλίνης κατόπτρων „— Θέλεις νὰ ἴδῃς τὴν φωτιά, μικροῦλα; . . . περίμενε.“ Καὶ γονυπετήσας πρὸ τῆς ἐστίας προσπαθεῖ νὰ στείλῃ πρὸς αὐτήν διὰ τοῦ κατόπτρου τοῦ, ἀνταυγείαν τινὰ τῆς μαγικῆς φλογός. — Τὴν βλέπεις; — Ὅχι! δὲν βλέπω τίποτε. — Τώρα; . . . — Ὅχι ἀκόμη. Ἀλλ' αἶφνης ὑπὸ ριπῆς φωτὸς καταυγαζομένη τὸ πρόσωπον: „Ὡ, τὴν βλέπω ἀναφωνεῖ περιχαρὴς ἡ κρεωλὸς καὶ ἀποθνήσκει γελῶσα, ἐν ᾧ δύο μικρὰ φλόγες φωτίζουν τὸ βάθος τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.“

Θέλετε ἄλλην ἀπόδειξιν ὅτι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τὸ ψυχὸς μας ἀπ' οὗ αἱ Ἀθῆναι ἔκαμαν εἰς τὸν Ἀβυσσινὸν ἱεροσπουδαστὴν, ὅτι αἱ ὀμιχλώδεις ὄχθαι τῆς Νισμένης εἰς τὴν ἡλιγγνήτην κρεωλὸν;

* * *